

Warszawa, dnia 4 listopada 2014 r.

Opinia do ustawy o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej

(druk nr 746)

I. Cel i przedmiot ustawy

Celem ustawy jest, zgodnie z uzasadnieniem jej projektu, poprawa warunków wykonywania działalności gospodarczej. Jak wskazują projektodawcy ma temu służyć uproszczenie regulacji, redukcja niektórych obowiązków informacyjnych, doprecyzowanie zagadnień budzących wątpliwości, wsparcie inwestycji oraz podniesienie efektywności pracy.

Ustawa wprowadza zmiany m.in. w zakresie procedur kontrolnych w polskich portach morskich, prawa pracy, prawa celnego, podatków dochodowych, podatku od towarów i usług, podatku akcyzowego, ubezpieczeń społecznych, prawa ochrony środowiska, administrowania danymi osobowymi oraz przepisów regulujących podpis elektroniczny.

Ustawa zakłada w szczególności:

- zachowanie ważności orzeczenia lekarskiego przy zmianie pracodawcy,
- wprowadzenie w podatku dochodowym od osób fizycznych ryczału z tytułu użytkowania pojazdu służbowego do celów prywatnych,
- wprowadzenie wyboru formy rozliczeń podatkowych, w przypadku gdy przyjmowanie zaliczek rejestrowane jest za pośrednictwem kasy rejestrującej,
- zwolnienie z podatku dochodowego wartości świadczenia dowozu do zakładu pracy transportem zbiorowym organizowanym przez pracodawcę oraz zwolnienie wartości świadczenia z tytułu bezpłatnej pomocy prawnej udzielanej osobom niezamożnym,
- ograniczenie obowiązków statystycznych dla mikroprzedsiębiorców poprzez zwolnienie z obowiązku przekazywania danych w roku rozpoczęcia działalności,
- zmiany mające na celu zwiększenie dostępności ubezpieczeń eksportowych gwarantowanych przez Skarb Państwa,

- umożliwienie wydawania niepreferencyjnych świadectw pochodzenia przez Krajową Izbę Gospodarczą,
- skrócenie czasu trwania kontroli granicznych w portach morskich do 24 godzin,
- wydłużenie terminu na rozliczenie VAT w imporcie przez upoważnionych przedsiębiorców (AEO),
- zniesienie obowiązku uzyskiwania potwierdzenia zgłoszenia rejestracyjnego dla celów VAT,
- zmniejszenie obowiązków płatników w zakresie ZUS (zniesienie obowiązku sprawdzania prawidłowości danych przekazywanych do ZUS, zniesienie obowiązku przekazywania informacji z raportów miesięcznych osobom odprowadzającym wyłącznie składki zdrowotne),
- rozszerzenie możliwości udzielania poręczeń dla przedsiębiorców przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz wojewódzkie fundusze ochrony Środowiska i gospodarki wodnej (poręczenia spłaty pożyczek oraz spłaty odsetek od kredytów lub pożyczek), objęcie dopłatami opłat ustalanych w umowach leasingu,
- wprowadzenie na gruncie podatku akcyzowego „Wiążącej informacji akcyzowej”, umożliwiającej uzyskanie wiążącej organy podatkowe informacji w zakresie klasyfikacji taryfowej oraz rodzaju wyrobu akcyzowego,
- wskazanie wprost w ustawie o dostępie do informacji publicznej, że treść orzeczeń sądów powszechnych, Sądu Najwyższego, sądów administracyjnych, sądów wojskowych, Trybunału Konstytucyjnego i Trybunału Stanu stanowi informację publiczną.

Ustawa ma wejść w życie z dniem 1 stycznia 2015 r., z wyjątkiem zmian w Kodeksie pracy, które mają wejść w życie z dniem 1 kwietnia 2015 r.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Sejm uchwalił ustawę na 78. posiedzeniu w dniu 23 października 2014 r. w oparciu o przedłożenie rządowe (druk sejmowy nr 2606). Pierwsze czytanie projektu odbyło się na posiedzeniu plenarnym Sejmu. Następnie projekt stanowił przedmiot prac sejmowej Komisji Nadzwyczajnej do spraw związanych z ograniczeniem biurokracji. Komisja wprowadziła do projektu ustawy szereg poprawek mieszczących się w meritum przedłożenia. W trakcie drugiego czytania zgłoszono 7 dodatkowych poprawek. Przyjęte w trzecim czytaniu poprawki

(2) modyfikowały przepisy dotyczące obowiązków statystycznych mikroprzedsiębiorców oraz Wiążącej Informacji Akcyzowej. Sejm uchwalił ustawę w brzmieniu przedłożenia rządowego, ze zmianami wynikającymi z poprawek Komisji oraz poprawek zgłoszonych w drugim czytaniu.

W trakcie prac sejmowych zgłaszano m. in. zastrzeżenia co do zmian w Kodeksie pracy, ustawie o dostępie do informacji publicznej, ustawie o ochronie danych osobowych, ustawie o podpisie elektronicznym, ustawie o podatku akcyzowym (dotyczące wiążącej Informacji Akcyzowej). Część z zastrzeżeń została uwzględniona w przyjętych poprawkach. Jedną z istotniejszych zmian było przyjęcie przez Komisję, że wiążąca informacja akcyzowa traci ważność w przypadku zmiany przepisów prawa podatkowego.

III. Uwagi szczegółowe

1) tytuł noweli.

Zgodnie z § 18 ust. 1 Zasad techniki prawodawczej przedmiot ustawy (w jej tytule) przytacza się możliwie najzwięźle, jednak w sposób adekwatnie informujący o jej treści. Dyrektywa ta nakazuje pogodzenie zwięzłości tytułu z jego adekwatnością. „Zgodnie z wymaganiami adekwatności w tytule należy podać informacje jedynie o sprawach w tym akcie normowanych, ale zarazem o wszystkich podstawowych sprawach będących przedmiotem unormowania. Z punktu widzenia wymagania adekwatności tytułu jest niedopuszczalne, by pominąć w nim informacje o jakichś istotnych sprawach uregulowanych w ustawie i dowolnie sygnalizować jedynie niektóre z nich.”¹⁾ Naruszenie tej zasady w istotny sposób czyni niemożliwym do zrealizowania dwie podstawowe funkcje tytułu ustawy: funkcję informacyjną i funkcję interpretacyjną.

Tytuł ustawy „o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej” przesądza wprost, że jej jedyną materią jest ułatwienie wykonywania działalności gospodarczej. Tymczasem zakres normowania opiniowanej ustawy jest szerszy. Tym samym nowelizacja wykracza poza ramy określone jej tytułem. Przyjąć można, że poza ułatwienie wykonywania działalności gospodarczej wykracza na przykład: wprowadzenie zmian dotyczących

¹⁾ S. Wronkowska, M. Zieliński, *Komentarz do zasad techniki prawodawczej*, Warszawa 2012, s. 62.

administratora bezpieczeństwa informacji i rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji, zwolnienia podatkowe niezwiązane z prowadzeniem działalności gospodarczej (zwolnienie od podatku wartości pomocy prawnej dla osób korzystających z systemu pomocy społecznej i z systemu zasiłków rodzinnych), zmiany w ustawie o dostępie do informacji publicznej czy też zmiany w ustawie o systemie oceny zgodności, ustawie o ogólnym bezpieczeństwie produktów oraz ustawie o wyrobach medycznych.

Z tych względów, aby nie wprowadzać w błąd adresata co do zakresu wprowadzonych zmian i uniknąć zarzutu nierzetelnej legislacji, zasadna byłaby zmiana tytułu opiniowanej ustawy.

Propozycja poprawki:

– *tytuł ustawy otrzymuje brzmienie:*

„o zmianie niektórych ustaw związanych z wykonywaniem działalności gospodarczej”;

2) art. 1 pkt 2–4 noweli, art. 229 § 1¹, §1², 4 i 8 Kodeksu pracy.

Zgodnie z nowelizacją Kodeksu pracy wstępnym badaniom lekarskim nie podlegają osoby, które są przyjmowane do pracy u kolejnego pracodawcy „na dane stanowisko” w ciągu 30 dni po rozwiązaniu poprzedniego stosunku pracy, jeśli warunki pracy na tym stanowisku odpowiadają warunkom pracy na stanowisku dotychczasowym.

Wątpliwość budzi sposób wprowadzenia do ustawy instytucji „skierowania na badania lekarskie”, w którym mają być opisane warunki pracy.

Po pierwsze, interpretacja nowowprowadzanych przepisów czyni uprawnionym stwierdzenie, że pracodawca będzie miał nadal obowiązek skierowania nowozatrudnionego pracownika na badania lekarskie, a następnie dokonania oceny, czy warunki opisane w tym skierowaniu odpowiadają warunkom opisanym w orzeczeniu lekarskim już wydanym (wcześniej) w ramach poprzedniego stosunku pracy. Innymi słowy wątpliwość może budzić sama konstrukcja zakładająca, że pomimo braku obowiązku odbycia badania lekarskiego, pracodawca będzie kierował pracownika na takie badania, i dopiero następnie będzie oceniał czy warunki, które opisał w skierowaniu odpowiadają warunkom pracy we wcześniej wydanym orzeczeniu lekarskim dostarczonym przez pracownika.

Po drugie, instytucja „skierowania na badania lekarskie”, w którym mają być opisane warunki pracy jest konstytuowana rozporządzeniem właściwego ministra wydanym na

podstawie art. 299 § 8 Kodeksu pracy. Należy podnieść, że zgodnie z § 4 Zasad techniki prawodawczej w ustawie nie należy odsyłać do postanowień aktów podustawowych. Stąd zasadnym jest, co najmniej, nałożenie na pracodawcę ustawowego obowiązku skierowania na badania lekarskie. Propozycja poprawki ogranicza się do tego aspektu niniejszej uwagi.

Propozycja poprawki:

– w art. 1 po pkt 3 dodaje się pkt ... w brzmieniu:

...) po § 4 dodaje się § 4a w brzmieniu:

„§ 4a. Wstępne, okresowe i kontrolne badanie lekarskie przeprowadza się na podstawie skierowania wydanego przez pracodawcę.”;

3) art. 3 pkt 4 lit. a tiret pierwsze noweli, art. 21 ust. 1 pkt 14a ustawy PIT.

Zgodnie z nowelizacją wolna od podatku jest „wartość świadczenia otrzymanego przez pracownika z tytułu organizowanego przez pracodawcę dowozu pracowników autobusem”.

W związku z tym powstaje pytanie, czy zasadnym jest ograniczenie zwolnienia jedynie do świadczenia związanego z dowozem autobusem, a więc pojazdem konstrukcyjnie przeznaczonym do przewozu powyżej 9 osób, łącznie z kierowcą. Przede wszystkim rodzi się wątpliwość, czy takie kryterium może być kryterium różnicującym sytuację prawnopodatkową podatników podatku dochodowego od osób fizycznych, a tym samym, czy zgodne jest z konstytucyjną zasadą równości.

Propozycja poprawki:

– w art. 3 w pkt 4 w lit. a w tiret pierwszym, w pkt 14a skreśla się wyrazy „autobusem w rozumieniu art. 2 pkt 41 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.)”;

4) art. 3 pkt 4 lit. a tiret drugie noweli, art. 21 ust. 1 pkt 117a ustawy PIT.

Zgodnie z pkt 117a dodawanym do art. 21 ust. 1 ustawy PIT wolna od podatku jest wartość nieodpłatnego świadczenia z tytułu pomocy prawnej udzielonej osobie pobierającej świadczenie z pomocy społecznej albo zasiłek rodzinny. Nie można wykluczyć sytuacji, że dana osoba będzie jednocześnie pobierać świadczenie z pomocy społecznej oraz zasiłek rodzinny. Stąd zasadna jest stosowna modyfikacja przepisu.

Propozycja poprawki:

– w art. 3 w pkt 4:

a) w lit. a w tiret drugim, w pkt 117a wyrazy „świadczenie z pomocy społecznej albo zasiłek rodzinny” zastępuje się wyrazami „świadczenie z pomocy społecznej lub zasiłek rodzinny”,

b) w lit. b, w ust. 34 wyrazy „świadczenia z pomocy społecznej albo zasiłku rodzinnego” zastępuje się wyrazami „świadczenia z pomocy społecznej lub zasiłku rodzinnego”;

5) art. 3 pkt 4 lit. a tiret drugie noweli, art. 21 ust. 1 pkt 117a ustawy PIT.

Zgodnie z pkt 117a dodawanym do art. 21 ust. 1 ustawy PIT wolna od podatku jest wartość nieodpłatnego świadczenia z tytułu pomocy prawnej udzielonej osobie pobierającej świadczenie z pomocy społecznej albo zasiłek rodzinny. Dodatkowo zwolnienie przysługuje jedynie „osobie uprawnionej”. Wyjaśnienia wymaga zakres tego pojęcia. Na podstawie nowowprowadzanego przepisu (także uzasadnienia do projektu ustawy) nie można bowiem w sposób jednoznaczny ustalić zakresu podmiotowego przepisu (adresatów zwolnienia).

6) art. 3 oraz art. 4 noweli, art. 11, art. 12, art. 14 i art. 21 ustawy PIT oraz art. 12 ustawy CIT.

Opiniowana ustawa zmienia przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Zmiany te dotyczą:

- zastąpienia obecnego systemu rozliczania podatku dochodowego z tytułu użytkowania pojazdu służbowego do celów prywatnych systemem ryczałtowym (ustawa PIT),
- wprowadzenia nowych zwolnień od podatku (ustawa PIT),
- uproszczenie rozliczeń podatkowych, w przypadku gdy przyjmowanie zaliczek rejestrowane jest za pośrednictwem kasy rejestrującej (ustawa PIT i ustawa CIT).

Wprowadzając nowe instytucje prawne ustawodawca ma obowiązek rozstrzygnąć, w sposób niebudzący wątpliwości, o wpływie nowych przepisów na stosunki powstałe pod rządami przepisów dotychczasowych. Ustawodawca podatkowy, z reguły, przy wprowadzaniu zmian w ustawach o podatkach dochodowych, rozstrzyga, czy znajdują one zastosowanie do dochodów podatników za poprzedni rok podatkowy (takie rozwiązanie jako korzystne dla podatnika znajduje co do zasady zastosowanie w przypadku wprowadzania ulg

i zwolnień podatkowych) oraz uwzględnia możliwość przyjęcia przez podatników podatku dochodowego od osób prawnych roku podatkowego innego niż rok kalendarzowy.

W przypadku opiniowanej ustawy zasadnym powinno być jednoznaczne przesądzenie w przepisach przejściowych, czy nowelizowane przepisy dotyczące zwolnień podatkowych oraz ryczałtowego rozliczenia podatku z tytułu wykorzystywania samochodu służbowego do celów prywatnych powinny objąć (lub nie) dochody uzyskane w roku 2014. Zasadnym wydaje się także uwzględnienie, że w przypadku podatników CIT, których rok podatkowy jest inny niż kalendarzowy, przepisy dotyczące rozliczeń podatkowych, w przypadku gdy przyjmowanie zaliczek rejestrowane jest za pośrednictwem kasy rejestrującej, wejdą w życie w trakcie ich roku podatkowego.

Przy założeniu, że opiniowana ustawa zostanie ogłoszona po dniu 30 listopada 2014 r. konieczne byłoby także dodanie stosownego przepisu przejściowego uwzględniającego, że nowododawane regulacje odnoszące się do ryczałtu z tytułu użytkowania pojazdu służbowego do celów prywatnych, mogą, w stosunku do konkretnego podatnika, okazać się regulacjami niekorzystnymi. Biorąc pod uwagę dotychczasowe orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego w zakresie *vacatio legis* ustaw podatkowych dotyczących podatków dochodowych zmiana taka powinna być niezbędna.

7) art. 5 pkt 1 noweli, art. 6c ust. 1 pkt 2 ustawy o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych.

Zgodnie z art. 6c ust. 1 pkt 2 składnikami pochodzenia zagranicznego produktu lub usługi są koszty wytworzenia lub cena poniesione przez przedsiębiorcę w związku z realizacją kontraktu eksportowego na rzecz pracowników, dostawców i usługodawców, będących osobami fizycznymi nieposiadającymi obywatelstwa polskiego lub Karty Polaka, o której mowa w ustawie o Karcie Polaka. Przepis ten budzi dwojakiego rodzaju wątpliwości.

Po pierwsze, składnikiem pochodzenia zagranicznego będzie składnik, którego cena lub koszt wytworzenia zostały ukształtowane w związku z realizacją kontraktu, którego stroną jest cudzoziemiec nieposiadający Karty Polaka. Rodzi się pytanie o zasadność takiego rozwiązania. Status cudzoziemców w Polsce określa ustawa o cudzoziemcach. Ta ostanía nie stanowi o Karcie Polaka, reguluje natomiast zasady pobytu cudzoziemców w Polsce, przewidując m. in. system zezwoleń na pobyt stały i pobyt czasowy. W uzasadnieniu do

projektu ustawy brak jest wskazania jakimi przesłankami kierował się ustawodawca podczas regulowania w ten sposób powyższej kwestii.

Po drugie można zadać pytanie, czy kryterium pochodzenia zagranicznego produktu powinny być koszty wytworzenia poniesione w związku z realizacją kontraktu eksportowego na rzecz pracowników (dostawców, usługodawców) nieposiadających obywatelstwa polskiego, czy też nieposiadających miejsca zamieszkania na terytorium Polski.

8) art. 6 noweli, art. 30a ustawy o statystyce publicznej.

Przedmiotowy przepis w swoim literalnym brzmieniu wskazuje wprost, że mikroprzedsiębiorca podlega obowiązkowi przekazywania informacji statystycznych jedynie w roku zarejestrowania działalności (jeżeli obowiązek ich przekazywania wynika z umów i zobowiązań międzynarodowych lub przepisów prawa Unii Europejskiej). Tymczasem adekwatnym do intencji ustawodawcy powinno być (zgodnie z uzasadnieniem projektu ustawy) objęcie mikroprzedsiębiorcy obowiązkiem przekazywania informacji statystycznych przez cały okres działalności, z wyłączeniem roku, w którym zarejestrował działalność (chyba, że obowiązek przekazywania informacji wynika z umów i zobowiązań międzynarodowych lub przepisów prawa Unii Europejskiej).

Propozycja poprawki:

– w art. 6, art. 30a otrzymuje brzmienie:

„Art. 30a. Mikroprzedsiębiorca w rozumieniu art. 2 ust. 3 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1), za rok kalendarzowy, w którym uzyskał wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym, podlega obowiązkowi przekazywania informacji i danych statystycznych, o których mowa w art. 30 pkt 3, jeżeli obowiązek ich przekazywania wynika z umów i zobowiązań międzynarodowych lub przepisów prawa Unii Europejskiej.”;

9) art. 9 pkt 2, 4, 8 noweli, art. 19b, art. 36a, 46b ustawy o ochronie danych osobowych.

Opiniowana nowelizacja na nowo określa status administratora bezpieczeństwa informacji (ABI) wyznaczanego do tej pory przez administratora danych osobowych, w sytuacji gdy administrator danych osobowych nie wykonywał sam czynności związanych z przestrzeganiem zasad ochrony przetwarzania danych osobowych. Na gruncie obowiązujących przepisów przyjmowano, że administrator bezpieczeństwa informacji (ABI) może być pracownikiem administratora danych albo osobą zatrudnioną na podstawie umowy cywilnoprawnej (dotychczasowe przepisy nie rozstrzygają tej kwestii). Wydaje się, że takie założenie pozostaje aktualne również w stosunku do ABI powoływanego na podstawie przepisów ustawy w brzmieniu zakładanym nowelizacją (świadczy o tym m. in. art. 46b ust. 2 wskazujący na dane dotyczące ABI podlegające zgłoszeniu). Szczególne rozwiązania związane ze statusem ABI rodzą jednak istotne wątpliwości.

Z jednej strony ustawa wprowadza szereg przepisów wskazujących na niezależność administratora bezpieczeństwa informacji. ABI uzyskuje prawo sprawdzenia (kontroli), na zlecenie GIODO zgodności przetwarzania danych osobowych u administratora danych z przepisami ustawy (art. 19b). ABI nadzoruje także opracowywanie i aktualizowanie dokumentacji prowadzonej przez administratora danych osobowych (art. 36a ust. 2 pkt 1 lit. b). Wreszcie administrator danych osobowych ma obowiązek zapewnienia środków (?) i organizacyjnej odrębności ABI niezbędnych do niezależnego wykonywania przez niego zadań (art. 36a ust. 7). Na niezależność ABI wskazuje również wytyczna do rozporządzenia określającego tryb i sposób realizacji zadań ABI (art. 36a ust. 8).

Z drugiej strony ABI ma być powoływany przez administratora danych osobowych (art. 36a ust. 1) oraz podlegać bezpośrednio kierownikowi jednostki lub osobie fizycznej będącej administratorem danych osobowych (art. 36a ust. 6). Administratorowi bezpieczeństwa informacji mogą też być powierzone, przez administratora danych osobowych, inne obowiązki niż wynikające z ustawy (art. 36a ust. 3). ABI może być w każdym czasie odwołany przez administratora danych osobowych (art. 46b, art. 46d). Tym samym można zadać pytanie czy ustawa, pomimo wyraźnego wskazania w przepisach na niezależność ABI, stworzyła odpowiednie gwarancje tej niezależności. W tym kontekście zwraca uwagę chociażby brak odpowiednich narzędzi do sprawowania nadzoru (kontroli) oraz materialnych gwarancji niezależności.

Pytanie budzi także sposób w jaki miałyby być realizowane instytucje właściwe prawu pracy, czyli bezpośrednia podległość kierownikowi jednostki organizacyjnej (administratorowi danych osobowych) oraz powołanie ABI, w przypadku związania ABI z administratorem danych umową cywilnoprawną.

10) art. 9 pkt 4 noweli, art. 36a ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy o ochronie danych osobowych.

Wskazana jest zmiana techniczno-legislacyjna. Ustawodawca określił w powyższym przepisie, że do zadań administratora bezpieczeństwa informacji należy zapewnienie przestrzegania przepisów o ochronie danych osobowych (wprowadzenie do wyliczenia), m.in. przez zapewnienie zapoznania osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych z przepisami o ochronie danych osobowych (lit. c). Wątpliwości budzi użycie wyrazu „zapewnienie” zamiast wyrazu „zapewnianie”, ponieważ w omawianych regulacjach ustawodawca wyraźnie stanowi o zadaniu (dla którego sformułowania poprawnie jest użyć wyrazu „zapewnianie”), a nie o jego skutku (który można by wskazać przez użycie w przepisie wyrazu „zapewnienie”). Biorąc powyższe pod uwagę, proponuje się przyjęcie stosownej poprawki.

Propozycja poprawki:

– w art. 9 w pkt 4, w art. 36a w ust. 2 w pkt 1:

a) *w wprowadzeniu do wyliczenia wyraz „zapewnienie” zastępuje się wyrazem „zapewnianie”,*

b) *w lit. c wyraz „zapewnienie” zastępuje się wyrazem „zapewnianie”;*

11) art. 9 pkt 4 noweli, art. 36a ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych.

Zgodnie z powyższym przepisem ABI prowadzi jawny rejestr zbiorów danych osobowych przetwarzanych przez administratora danych. Należy założyć, że jest to rejestr wszystkich zbiorów danych przetwarzanych przez administratora. Inaczej bowiem niż w przypadku rejestru prowadzonego przez GODO, brak jest przepisu, który wyłączałby obowiązek prowadzenia jawnego rejestru zbiorów danych osobowych, o których mowa w art. 43 ustawy.

Tym samym przedsiębiorca, który nie powoła ABI będzie miał obowiązek rejestracji zbiorów danych osobowych w jawnym rejestrze GODO, z wyłączeniem zbiorów, o których

mowa w art. 43 ust. 1 (np. z wyjątkiem zbiorów prowadzonych z wykorzystaniem systemów informatycznych, z wyjątkiem danych przetwarzanych w związku z zatrudnieniem). Te ostatnie nie będą ujawniane w żadnym rejestrze. Tymczasem przedsiębiorca, który powołał ABI będzie miał obowiązek samodzielnego prowadzenia rejestru wszystkich zbiorów, także obejmujących materię wyłączoną w przypadku rejestru GIODO (również zbiorów prowadzonych z wykorzystaniem systemów informatycznych oraz danych przetwarzanych w związku z zatrudnieniem). Zbiory te będą ujawniane w rejestrze prowadzonym przez ABI.

Pojawia się pytanie, czy powyższa niekonsekwencja była zamierzonym działaniem ustawodawcy.

Propozycja poprawki:

– w art. 9 w pkt 4, w art. 36a w ust. 2 w pkt 2 po wyrazach „przez administratora danych” dodaje się wyrazy „z wyjątkiem zbiorów, o których mowa w art. 43 ust. 1”;

Porównanie instytucji rejestru prowadzonego przez GIODO oraz rejestru prowadzonego przez ABI wykazuje jeszcze jedną istotną różnicę. Pomimo, że zarówno rejestr GIODO jak i rejestr ABI mają być jawne, to tylko w przypadku rejestru GIODO ustawodawca wprost przesądza (a art. 42 ust. 2), że „każdy ma prawo przeglądać rejestr”. Wskazaniem powinno być ujednoczenie przepisów.

Propozycja poprawki:

– w art. 9 w pkt 4, w art. 36a:

a) w ust. 2 skreśla się wyraz „jawnego”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. ... w brzmieniu:

„... Rejestr, o którym mowa w ust. 2 pkt 2 jest jawny. Przepis art. 42 ust. 2 stosuje się odpowiednio.”;

13) art. 9 pkt 7 noweli, art. 43 ust. 1 pkt 12 ustawy o ochronie danych osobowych.

Przepis art. 43 ust. 1 (pkt 1-11) w obowiązującym brzmieniu zawiera katalog zbiorów danych nie podlegających rejestracji ze względu na ich materię. Nowododawany pkt 12 wskazuje na wyłączenie z obowiązku rejestracji danych przetwarzanych z wykorzystaniem systemów informatycznych. Tym, co istotne w omawianym wypadku jest więc nie „zawartość” zbioru, a sposób jego przetworzenia. Zbiór tych samych danych osobowych będzie podlegał obowiązkowi rejestracji jeśli będzie przetwarzany w sposób „papierowy” -

nie będzie zaś podlegał obowiązkowi rejestracji, jeśli będzie przetwarzany przy wykorzystaniu systemu informatycznego.

Powstaje pytanie, czy powyższe kryterium jest relewantne, ze względu na cel przepisu, którym wydaje się być ochrona danych osób, których dane miałyby być przetwarzane w ramach tych zbiorów.

14) art. 9 pkt 8 noweli, art. 46e ust. 1 (pkt 1 i 2) ustawy o ochronie danych osobowych.

W art. 46e ust. 1 pkt 1 jest mowa o ponownym wpisywaniu przez GODO do rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji powołania ABI wykreślonego uprzednio z rejestru. Biorąc pod uwagę, że przyczyny wykreślenia z wspomnianego rejestru są wymienione w art. 46d ust. 1 i 2 oraz przyjmując, że ustawodawca w analizowanej tu regulacji chciał odnieść się jedynie do przyczyn wskazanych w art. 46d ust. 2, należałoby doprecyzować, że przyczynami wykreślenia z rejestru, których brak zobowiązuje GODO do wpisania administratora bezpieczeństwa informacji do rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji, są przyczyny określone w art. 46d ust. 2 ustawy. Analogicznie, do przyczyn określonych w art. 46d ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych należałoby się również odwołać w art. 46e ust. 1 pkt 2 tej ustawy, w którym jest mowa o odmowie wpisania przez GODO administratora bezpieczeństwa informacji do rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji. Mając to na względzie, proponuje się przyjęcie stosownej poprawki.

Propozycja poprawki:

– w art. 9 w pkt 8, w art. 46e w ust. 1 w pkt 1 i 2 po wyrazach „z rejestru” dodaje się wyrazy „, o których mowa w art. 46d ust. 2”;

15) art. 9 pkt 9 noweli, art. 48 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych.

Zgodnie z powyższym przepisem jeżeli administrator danych osobowych zapewni odpowiednie zabezpieczenia danych osobowych przekazywanych do państwa trzeciego przez prawnie wiążące reguły lub polityki ochrony danych osobowych” nie jest wymagana zgoda GODO na takie przekazanie. Istotą przepisu jest więc wyeliminowanie konieczności zgody GODO w przypadku zastosowania reguł lub polityk wcześniej zatwierdzonych przez GODO. Pojawia się pytanie o wartość normatywną sformułowania „prawnie wiążące”.

Propozycja poprawki:

– w art. 9 w pkt 9, w art. 48

a) w ust. 2 w pkt 2 skreśla się wyrazy „prawnie wiążące” oraz wyraz „wiązącymi”,

b) w ust. 3 i 5 skreśla się wyraz „wiążące”,

c) w ust. 4 skreśla się wyraz „wiązących”;

16) art. 9 pkt 9 noweli, art. 48 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych.

W powyższym przepisie zachowanie GIODO wobec wyników przeprowadzonych konsultacji, o których mowa w ust. 4, uregulowano odmiennie od postawy, którą GIODO ma przyjmując wobec rozstrzygnięcia organu ochrony danych osobowych innego państwa należącego do EOG co do wiążących reguł korporacyjnych. W pierwszym przypadku chodzi o obowiązek uwzględnienia, a w drugim przepis statuuje jedynie możliwość uwzględnienia. Wydaje się, że taka rozbieżność nie była w tym miejscu zamierzona przez prawodawcę. Trudno bowiem sądzić, by wynik konsultacji (który może być wszak niekonkluzywny) miał być dla GIODO ważniejszy niż rozstrzygnięcie innego organu ochrony danych osobowych jakiegoś państwa należącego do EOG. Tym samym zamianę uprawnienia przyznanego GIODO (do uwzględnienia rozstrzygnięcia innego organu ochrony danych osobowych jakiegoś państwa należącego do EOG o wiążących regułach korporacyjnych) na obowiązek należy uważać za konieczną, tak z uwagi na sposób funkcjonowania GIODO, jak i konstrukcję przepisu.

Trzeba przy tym także pamiętać, że wyrażony w tym przepisie obowiązek uwzględnienia czegokolwiek przez organ nie oznacza obowiązku odzwierciedlenia skutku, na jaki wskazuje wynik konsultacji lub rozstrzygnięcie. Jednakże czasownik „uwzględnić” w polskim prawodawstwie, za sprawą używania go do formułowania wytycznych w przepisach upoważniających ministrów do wydawania rozporządzeń, jest rozumiany inaczej, tj. jako wskazujący nie tylko na konieczność zapoznania się z czymś, ale też na obowiązek postąpienia w taki sposób, który ucieleśni to coś w akcie wykonawczym. Zrozumiałe jest, że w przypadku analizowanej regulacji intencja była z oczywistych względów inna. GIODO po analizowanej nowelizacji (skorygowanej zgodnie z wyrażoną w poprzednim akapicie uwagą) miałby, zgodnie z najbardziej prawdopodobnym zamiarem prawodawcy, tylko obowiązek zapoznania się z wynikiem konsultacji lub rozstrzygnięciem innego „GIODO” w EOG, a nie

także obowiązek podjęcia działań w kierunku wytyczonym przez dany wynik konsultacji lub rozstrzygnięcie.

Biorąc poczynione spostrzeżenia pod uwagę, proponuje się przyjęcie poniższej poprawki.

Propozycja poprawki:

– w art. 9 w pkt 9, w art. 48 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Generalny Inspektor, wydając decyzję, o której mowa w ust. 3, zapoznaje się z wynikami przeprowadzonych konsultacji, o których mowa w ust. 4, i z wiążącymi regułami korporacyjnymi, które były przedmiotem rozstrzygnięcia organu ochrony danych osobowych innego państwa należącego do Europejskiego Obszaru Gospodarczego.”;

17) art. 14 pkt 3 lit. a noweli, art. 24 ust. 1 ustawy o podpisie elektronicznym.

Wskazana jest poprawka techniczno-legislacyjna skreślająca zmianę „pozorną”. Brzmienie przepisu art. 24 ust. 1 przed nowelizacją jest tożsame z brzmieniem przepisu po nowelizacji.

Propozycja poprawki:

– w art. 14 w pkt 3 skreśla się lit. a;

18) art. 14 pkt 3 lit. c i art. 25 noweli, art. 24 ust. 2a zdanie pierwsze ustawy o podpisie elektronicznym oraz art. 4 ust. 6 zdanie pierwsze ustawy o przejrzystości stosunków finansowych pomiędzy organami publicznymi a przedsiębiorcami publicznymi oraz o przejrzystości finansowej niektórych przedsiębiorców.

Zgodnie z brzmieniem powyższych przepisów wskazane w nich oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Tymczasem odpowiedzialność, o której mowa w tych przepisach jest, zgodnie z art. 233 § 1 i 6 Kodeksu karnego, odpowiedzialnością za składanie fałszywych oświadczeń, a nie fałszywych zeznań. To ostatnie zostało potwierdzone brzmieniem zdania drugiego w kwestionowanych przepisach, które w prawidłowy sposób, odwołuje się od odpowiedzialności za składanie fałszywych oświadczeń.

Propozycja poprawek:

1) w art. 14 w pkt 3 lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Oświadczenia, o których mowa w ust. 2 pkt 4 i 6, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.”;

2) w art. 25, w ust. 6 w zdaniu pierwszym i zdaniu trzecim wyraz „zecznań” zastępuje się wyrazem „oświadczeń”;

19) art. 19 pkt 2 lit. c noweli, art. 16 ust. 9a ustawy o ochronie roślin.

Wątpliwości budzi zamieszczone w tym przepisie sformułowanie „etykieta handlowa towarzysząca roślinom”.

Występujący w nim wyraz „towarzysząca” jest niejasny w zestawieniu z nienowelizowanym ust. 9, który stanowi, że etykieta powinna być przytwierdzona do roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów albo ich opakowań, lub przewożących je środków transportu. Nie wiadomo bowiem, co oznacza „towarzyszenie” roślinom – czy chodzi tylko o etykiety przytwierdzone do roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, czy także do ich opakowań, lub przewożących je środków transportu.

Ponadto nie wiadomo, czym jest „etykieta handlowa”. W dotychczasowych i dodawanych ustawą przepisach jest mowa jedynie o etykietce, bez przymiotnika „handlowa”. W związku z tym, należałoby doprecyzować, jaką etykietę miał na myśli ustawodawca.

20) art. 19 pkt 2 lit. f noweli, art. 16 ust. 15 ustawy o ochronie roślin.

W przepisie tym nieprecyzyjnie określono, w czym imieniu przedsiębiorcy będą wydawali paszporty roślin. Mając to na uwadze, proponuje się przyjęcie poprawki jasno wskazującej, że paszporty roślin wydawane będą przez przedsiębiorców w imieniu wojewódzkiego inspektora.

Propozycja poprawki:

- w art. 19 w pkt 2 w lit. f, w ust. 15 skreśla się wyraz „jego” oraz po wyrazie „imieniu” dodaje się wyrazy „wojewódzkiego inspektora”;

21) art. 19 pkt 2 lit. g noweli, art. 16 ust. 15e pkt 2 ustawy o ochronie roślin.

W związku z tym, że przepis ten przewiduje jedynie odmowę wydawania upoważnień w przypadku, o którym mowa w ust. 15d pkt 2, pojawia się pytanie, w jaki sposób będzie następowała odmowa wydania upoważnienia do wydawania paszportów zastępczych (przypadek ten określony został w ust. 15d pkt 1). Przyjmując, że intencją ustawodawcy było zachowanie formy decyzji także dla odmowy wojewódzkiego inspektora w sprawie udzielenia upoważnienia do wydawania paszportów zastępczych, proponuje się przyjęcie poprawki, która wprost wyrazi taką regulację.

Propozycja poprawki:

- w art. 19 w pkt 2 w lit. f, w ust. 15e w pkt 2 wyrazy „pkt 2” zastępuje się wyrazami „pkt 1 i 2”;

22) art. 19 pkt 2 lit. i oraz j noweli, art. 16 ust. 18 i 18a ustawy o ochronie roślin.

W przepisie art. 16 ust. 18 przewidziano możliwość cofnięcia upoważnienia, zaś wydaje się, że ze względu na przesłanki cofnięcia wymienione w pkt 1–3 zasadniej byłoby ustanowić obowiązek cofnięcia.

Analogiczna uwaga dotyczy ust. 18a dodawanego przez art. 19 pkt 2 lit. j. Fakultatywność cofnięcia upoważnienia do wydawania w imieniu wojewódzkiego inspektora paszportów roślin oraz fakultatywność zmiany zakresu roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, dla których paszporty mogą być wydawane przez upoważniony podmiot, może wzbudzać wątpliwości, ponieważ dowolność wspomnianego cofnięcia i zmiany, którą odpowiednim podmiotom przyznaje przepis w obecnym brzmieniu, podważa moc obowiązku (zakazu) stanowionego przez dodawany do art. 16 opiniowanej ustawy ust. 15f.

W ust. 15f ustawodawca wyraźnie wskazuje, że minister określi w drodze rozporządzenia rośliny, dla których paszporty nie mogą być wydawane. Skoro zatem do tych samych roślin ustawodawca odniósł się, za pomocą odesłania, w przepisie analizowanym w niniejszej uwadze, to każdorazowe stwierdzenie, że już wydane upoważnienie lub już

określony zakres roślin dotyczy roślin ujętych w rozporządzeniu wydanym na podstawie ust. 15f, powinno powodować obligatoryjne – odpowiednio – cofnięcie upoważnienia lub zmianę zakresu roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, dla których paszporty mogą być wydawane przez upoważniony podmiot.

Mając to na względzie, proponuje się przyjęcie poniższej poprawki. Zachowanie brzmienia ust. 18a uchwalonego przez Sejm doprowadzi do utrzymania w przepisie niekonsekwentnej normatywnie postawy prawodawcy. Obecnie bowiem w ustawie w jednym przepisie (ust. 15f) ustawodawca wyraźnie stwierdza, że dla pewnych roślin paszporty nie będą mogły być wydawane, a w innym (ust. 18a) postanawia, że pomimo tego istnieje tylko możliwość (a nie obowiązek) cofania upoważnień do wydawania paszportów dla tych roślin i zmieniania we wspomnianych upoważnieniach zakresu roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów

Propozycja poprawki:

– w art. 19 w pkt 2:

- a) w lit. i, w ust. 18 wyrazy „może być w każdym czasie cofnięte” zastępuje się wyrazami „cofa się”,
- b) w lit. j, w ust. 18a wyrazy „może być również w każdym czasie cofnięte” zastępuje się wyrazami „cofa się” oraz wyrazy „może być w każdym czasie zmieniony” zastępuje się wyrazami „zmienia się”;

23) art. 19 pkt 3 lit. b noweli, art. 21 ustawy o ochronie roślin.

Przepis ten przewiduje dla ministra właściwego do spraw rolnictwa obowiązek udostępniania wykazu określonych roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów. W związku z taką normą pozostają dwa pytania. Po pierwsze, czy rośliny, produkty roślinne lub przedmioty ujęte w tym wykazie będą innymi niż te, które minister określi w drodze rozporządzenia wydanego na podstawie art. 20 ustawy o ochronie roślin. Jeśli nie, to rodzi się pytanie, w jakim celu minister zostaje zobowiązany do udostępnienia takiego wykazu. Przyjmując, że wykaz jest zbiorczym zestawieniem roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów określonych w stosownych rozporządzeniach, sporządzonym jedynie dla celów informacyjnych, można zastanawiać się, czy na pewno zasadne jest zobowiązanie ministra do udostępnienia, po uprzednim przygotowaniu, takiej „listy roślin”.

Skoro ustawodawca przewiduje nakaz, oczywiste staje się, że jego nieprzestrzeganie będzie podstawą do określenia, niekoniecznie w omawianej ustawie, negatywnych skutków niespełniania obowiązku. Czy zatem należy spodziewać się, że wobec ministra, który nie udostępni wykazu, będą mogły być stosowane jakieś sankcje? Mając powyższe spostrzeżenia na uwadze, proponuje się przyjęcie poprawki, która normatywnie osłabi omawianą regulację, tzn. zniesie obowiązek udostępnienia wykazu.

Propozycja poprawki:

– w art. 19 w pkt 3 skreśla się lit. b;

24) art. 19 pkt ... noweli, art. 103 ust. 1 pkt 3 i art. 104 pkt 2 ustawy o ochronie roślin.

W art. 103 ust. 1 pkt 3 oraz w art. 104 pkt 2 jest mowa o formularzach paszportów roślin. Ponieważ po wejściu w życie analizowanej nowelizacji w ustawie o ochronie roślin nie będzie już regulacji odnoszących się do formularzy paszportów roślin, wszelkie wzmianki dotyczące tych formularzy powinny zostać usunięte z ustawy. W związku z tym konieczne jest przyjęcie stosownej poprawki.

Propozycja poprawki:

– w art. 19 dodaje się pkt 8 i 9 w brzmieniu:

„8) w art. 103 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) sprzedaży etykiet, formularzy etykiet, paszportów roślin lub plomb urzędowych w rozumieniu przepisów o nasiennictwie oraz wydawnictw, a także usług informatycznych;”;

9) w art. 104 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wydawanie etykiet, paszportów roślin lub plomb urzędowych”.”;

Należy mieć na uwadze, że art. 104 jest przepisem upoważniającym, stąd potrzebne może być dodanie przepisu przejściowego, który czasowo utrzymałby w mocy dotychczasowy akt wykonawczy wydany na podstawie art. 104.

Propozycja poprawki:

– po art. 36 dodaje się art. ... w brzmieniu:

„Art. ... Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 104 ustawy, o której mowa w art. 19, w brzmieniu dotychczasowy zachowują moc do dnia wejścia w życie

przepisów wykonawczych, o których mowa w art. 104 ustawy, o której mowa w art. 19, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.”;

25) art. 21 pkt 1 noweli, art. 33a ust. 12 ustawy VAT.

Przedmiotowy przepis po wyrażeniu „upoważniony podmiot gospodarczy” wprowadza skrót „AEO”. Proponuje się wykreślenie skrótu jako nie mającego wartości normatywnej.

Propozycja poprawki:

– w art. 21 w pkt 1, w ust. 12 skreśla się wyrazy „(AEO)”;

26) art. 22 pkt 1 noweli, art. 10 ust. 2 Prawa celnego.

Wskazana jest poprawka techniczno-legislacyjna uwzględniająca wcześniejsze wprowadzenie skrótu w art. 4 pkt 4 ustawy dla określenia rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Rozporządzenie Wykonawcze).

Propozycja poprawki:

– w art. 22 w pkt 1, w art. 10 w ust. 2 wyrazy „rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. UE L 253 z 11.10.1993, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 6, str. 3, z późn. zm.)” zastępuje się wyrazami „Rozporządzenia Wykonawczego”;

27) art. 22 pkt 1 noweli, art. 10 ust. 2 Prawa celnego.

Wskazana jest poprawka techniczno-legislacyjna uwzględniająca, § 156 Zasad techniki prawodawczej, poprzez wprowadzenie precyzyjnego i jednoznacznego odesłania.

Propozycja poprawki:

– w art. 22 w pkt 1, w art. 10 w ust. 2 wyrazy „inne podmioty upoważnione na podstawie odrębnych ustaw” zastępuje się wyrazami „Krajową Izbę Gospodarczą zgodnie z ustawą z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 710)”;

28) art. 26 pkt 3 noweli, art. 7d ust. 3 ustawy o podatku akcyzowym.

Wskazana jest poprawka techniczno-legislacyjna skreślająca normatywnie zbędne elementy przepisu.

Propozycja poprawki:

– w art. 26 w pkt 3, w art. 7d w ust. 3 skreśla się wyraz „jedynie” oraz skreśla się wyrazy „i tylko”;

29) art. 26 pkt 3 noweli, art. 7e ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym.

Zgodnie z art. 7e wiążąca interpretacja akcyzowa (WIA) obejmuje tylko jeden wyrób akcyzowy albo jeden samochód osobowy. Zgodnie z uzasadnieniem do projektu ustawy „przez określenie, że wniosek obejmuje tylko jeden samochód osobowy, należy rozumieć nie jeden indywidualnie oznaczony pojazd, ale pojazd opisany w taki sposób, który umożliwi jego klasyfikację zgodnie z Nomenklaturą Scaloną. W konsekwencji WIA będzie miała zastosowanie do wszystkich pojazdów zgodnych z opisem zawartym w decyzji, w stosunku do podmiotu, do którego decyzja jest skierowana”.

Przepisy ustawy redaguje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów wyrażały intencje ustawodawcy (§ 6 Zasad techniki prawodawczej). Z literalnego brzmienia przepisu wynika wprost, że dotyczy on jednego (pojedynczego) samochodu lub wyrobu akcyzowego. Stąd należy przyjąć, że art. 7e ust. 1 nie wyraża w sposób adekwatny intencji ustawodawcy, i jako taki powinien ulec zmianie. Należy przyjąć, że uzasadnienie do projektu ustawy nie ma wartości normatywnej i może być brane pod uwagę przy interpretacji przepisów jedynie pomocniczo, choć i co do takiej możliwości (wymienionej jako ostatnia) zgłaszane są rozbieżne stanowiska przedstawicieli doktryny²⁾.

30) art. 26 pkt 3 noweli, art. 7e ust. 2 ustawy o podatku akcyzowym.

Jeżeli w art. 7e ust. 2 i 3 ustawodawca wskazał na wszystkie formalne wymogi co do wniosku o wydanie wiążącej interpretacji akcyzowej, to wskazana jest poprawka zamykająca katalog tych wymogów.

²⁾ Szerzej: np. artykuły A. Bielskiej-Brodziak na ten temat oraz Z. Tobor, *W poszukiwaniu intencji prawodawcy*, Warszawa 2013.

Propozycja poprawki:

– w art. 26 w pkt 3, w art. 7e w ust. 1 skreśla się wyrazy „w szczególności”;

31) art. 26 pkt 3 noweli, art. 7e ust. 3 ustawy o podatku akcyzowym.

Zgodnie z art. 7e ust. 3 do wniosku o wydanie WIA załącza się dokumenty odnoszące się do wyrobów akcyzowych albo samochodów osobowych, w szczególności próbki, fotografie, plany, schematy, katalogi, atesty, instrukcje, informacje od producenta, lub inne dostępne dokumenty umożliwiające organowi podatkowemu dokonanie właściwej klasyfikacji wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego lub określenie rodzaju wyrobu akcyzowego.

Powyższa konstrukcja sprawia, że już na etapie formalnoprawnej oceny wniosku o wydanie WIA organ będzie dokonywał (bez przeprowadzenia postępowania) merytorycznej oceny, przedstawionych przez wnioskodawcę dowodów. Jeśli wniosek nie spełni wymogów organ podatkowy wezwie do uzupełnienia braków wniosku w terminie 7 dni, z pouczeniem, że nieuzupełnienie wniosku w terminie spowoduje pozostawienie go bez rozpatrzenia. Przedmiotowy przepis zawiera więc w zasadzie sprzeczne założenia. Organ oceniając czy wniosek nie zawiera braków formalnych, będzie jednocześnie musiał dokonać merytorycznej oceny przedstawionych przez wnioskodawcę dowodów. Z tego punktu widzenia można zadać pytanie, czy przepis ten daje dostateczne gwarancje wnioskującemu o WIA. Konsekwencją nieprzedstawienia bliżej nieokreślonych przez ustawodawcę dowodów jest bowiem pozostawienie sprawy przez organ bez rozpatrzenia.

32) art. 26 pkt 3 noweli, art. 7f ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym.

Powyższy przepis obciąża podmiot wnioskujący o wydanie WIA, opłatami z tytułu, przeprowadzonych z urzędu, badań lub analiz wyrobów akcyzowych. Pytanie budzi zasadność takiego rozwiązania. Stronę co do zasady, nie obciążają koszty postępowania, z tytułu przeprowadzenia badań „zleconych przez organ (art. 267 Ordynacji podatkowej).

W tym przypadku dodatkowo zwraca uwagę fakt, że wysokość opłaty określać ma organ podatkowy, tak aby kwota opłaty odpowiadała „rzeczywistym wydatkom poniesionym z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz”. Tymczasem badanie przeprowadzać może działający komercyjnie podmiot np. „inne akredytowane laboratorium”. Stąd pytanie, czy

„rzeczywiste wydatki” to wydatki poniesione przez organ na „opłacenie” „biegłego”, czy też „rzeczywiste wydatki” to rzeczywiste koszty badania poniesione przez „biegłego”.

33) art. 26 pkt 3 noweli, art. 7f ust. 2 ustawy o podatku akcyzowym.

Zasadnym jest doprecyzowanie pojęć „inne akredytowane laboratoria” oraz „międzynarodowe instytuty naukowe”, tak aby dodawane przepisy w dostatecznie jasny i precyzyjny sposób określały krąg podmiotów dokonujących badań i analiz wyrobów akcyzowych.

34) art. 26 pkt 3 noweli, art. 7h ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym.

Zgodnie z art. 7h ust. 1 WIA traci ważność w przypadku zmiany przepisów prawa podatkowego w zakresie akcyzy, odnoszących się do wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego, w wyniku której WIA staje się niezgodna z tymi przepisami. Przepis ten może budzić wątpliwość co do jego dostatecznej precyzji i jednoznaczności, a tym samym co do jego zgodności z zasadami przyzwoitej legislacji.

Słusznym powinno być wyeliminowanie z obrotu prawnego takich decyzji w sprawie WIA, które pozostawałyby w niezgodzie ze zmienionymi (w przyszłości) przepisami (nie tylko, jak w swoim literalnym brzmieniu chce art. 7h ust. 1, „przepisami prawa podatkowego w zakresie akcyzy odnoszącymi się do wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego”, ale wszystkimi obowiązującymi przepisami). Stąd samo założenie przepisu (pod warunkiem że dotyczy niezgodności WIA ze wszystkimi możliwymi przepisami, a nie tylko przepisami podatkowymi) nie budzi wątpliwości. Zwraca jednak uwagę, że to dokonywana w przyszłości, każdorazowa zmiana przepisów materialnych dotyczących WIA powinna wywołać jednoczesną reakcję ustawodawcy, polegającą na stworzeniu odpowiednich przepisów przejściowych wygaszających dotychczasowe, niezgodne z prawem, decyzje. Przepis art. 7h ust. 1 w zakresie w jakim antycypuje późniejsze ustawowe zmiany przepisów prawa podatkowego, dotyczące akcyzy, nie spełnia więc wymogów poprawnej legislacji. Nie można bowiem w sposób jednoznaczny wskazać już „teraz”, które zmiany będą mieć wpływ (bezpośredni lub pośredni) na wiążącą informację akcyzową oraz momentu w którym WIA przestaje wiązać. Ocena ta, „przerzucona” została na adresata przepisów (podatnika).

Zgodnie z art. 7d ust. 1 wiążąca informacja akcyzowa określa:

- 1) klasyfikację wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej (CN) albo
- 2) rodzaj wyrobu akcyzowego przez opis tego wyrobu w takim stopniu szczegółowości, który jest wystarczający do określenia opodatkowania wyrobu akcyzowego akcyzą, organizacji obrotu wyrobami akcyzowymi lub oznaczania znakami akcyzy tych wyrobów.

Wydaje się, że wobec brzmienia art. 7d ust. 1 pkt 1 zmiana przepisów, która może mieć wpływ na niezgodność WIA z tymi przepisami (którą można „przewidzieć” już obecnie), to jedynie zmiana w Nomenklaturze Scalonej wprowadzonej rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej. Zmiana tej nomenklatury spowodować może „utrata ważności” konkretnej WIA określającej klasyfikację wyrobu akcyzowego „w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej” (pozostaje pytanie, czy jest to, jak chce analizowany przepis, „zmiana przepisów prawa podatkowego w zakresie akcyzy odnoszących się do wyrobu akcyzowego”).

Trudno założyć natomiast, że zmiana przepisów prawa może mieć wpływ na ważność WIA w zakresie w jakim WIA określa rodzaj wyrobu akcyzowego przez jego opis (art. 7d ust. 1 pkt 2).

Podsumowując wydaje się, że **zasadne byłoby ograniczenie hipotezy art. 7h ust. 1 do zmian w Nomenklaturze Scalonej.**

- 35) art. 26 pkt 3 noweli, art. 7h ust. 2 ustawy o podatku akcyzowym.

Zgodnie z art. 7h ust. 2 podmiot, na rzecz którego wydano WIA, która traci ważność zgodnie z ust. 1, może ją stosować nie dłużej niż przez okres sześciu miesięcy od daty utraty ważności, pod warunkiem, że dotyczy ona wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego, będącego przedmiotem działalności gospodarczej posiadacza WIA. Przepis ten może budzić wątpliwości, co do jego zgodności z konstytucyjną zasadą równości wobec prawa. Różnicuje on bowiem sytuację prawnopodatkową podatników jedynie z uwagi na to, czy wystąpili oni o WIA. Podmiot, który posiada WIA, po niekorzystnej zmianie przepisów, jeszcze przez okres 6 miesięcy będzie „chroniony” jej postanowieniami. Prowadzący w tym samym czasie, taką samą działalność podmiot, który nie wystąpił o WIA, będzie musiał zastosować się do

nowych, mniej korzystnych przepisów, bezpośrednio po ich zmianie (w mniej korzystnej sytuacji znajdzie się także podmiot rozpoczynający działalność gospodarczą).

Dostrzegając potrzebę ochrony uzasadnionych oczekiwań wnioskodawcy co do ochrony jaką zapewnić ma WIA, być może, zasadne mogłoby być danie adresatowi WIA prawa zakończenia, na „starych” zasadach, realizacji transakcji rozpoczętych w okresie „obowiązania” WIA. Poza taką możliwość zdecydowanie wykracza jednak przesłanka dalszego stosowania WIA (przez kolejne 6 miesięcy) w stosunku do wyrobu akcyzowego będącego przedmiotem działalności gospodarczej jej posiadacza.

36) art. 26 pkt 3 noweli, art. 7i ustawy o podatku akcyzowym.

Zgodnie z powyższym przepisem organ podatkowy wydaje decyzję o odmowie wydania WIA jeśli wniosek o wydanie WIA dotyczy wyrobu akcyzowego lub samochodu osobowego dla którego podmiot wnioskujący posiada obowiązującą wiążącą informację taryfową lub dotyczy wyrobu akcyzowego dla którego podmiot wnioskujący posiada interpretację indywidualną przepisów prawa podatkowego.

Przepis powyższy może budzić wątpliwości w zakresie w jakim nie uwzględnia sytuacji, w której dany podmiot wnioskuje jednocześnie, w odrębnych postępowaniach, o wydanie wiążącej interpretacji taryfowej (interpretacji indywidualnej) i wiążącej interpretacji akcyzowej.

Pytanie też budzi, czy powyższy przepis nie powinien obejmować także innych „zbiegów” przepisów dotyczących WIA i interpretacji przepisów podatkowych. Na przykład przepis ten nie reguluje sytuacji, w której o WIA dotyczącą samochodu osobowego oraz o WIA określającą klasyfikację wyrobu akcyzowego wnioskować może podmiot, który posiada, w tym zakresie interpretację indywidualną przepisów prawa podatkowego.

37) art. 26 pkt 3 noweli, art. 7l ustawy o podatku akcyzowym.

Zgodnie z art. 7l do postępowania w sprawach o wydanie WIA stosuje się odpowiednio przepisy działu IV Ordynacji podatkowej.

Odesłanie to powinno zostać uzupełnione o art. 12 Ordynacji zawierający zasady obliczania terminów (zarówno określonych w prawie materialnym jak i prawie procesowym).

Propozycja poprawki:

– w art. 26 w pkt 3, w art. 71 po wyrazach „odpowiednio przepisy” dodaje się wyrazy „art. 12, przepisy”;

38) art. 26 pkt 3 noweli, art. 71 ustawy o podatku akcyzowym.

Przepis art. 71 stanowi o odpowiednim zastosowaniu wybranych przepisów Ordynacji podatkowej do postępowania w sprawach o wydanie WIA. Przepis ten nie budzi wątpliwości w zakresie odesłania do norm proceduralnych zawartych w dziale IV Ordynacji (postępowanie podatkowe). Pytanie budzi natomiast zasadność odesłania do norm materialnych działu III (zobowiązania podatkowe) dotyczących ulg w spłacie zobowiązań podatkowych (rozdział 7a) oraz nadpłaty podatku (rozdział 9).

39) art. 26 pkt 15 noweli, art. 89 ust. 8a ustawy o podatku akcyzowym.

Powyższy przepis stanowi o oświadczeniu dotyczącym przeznaczenia paliw opałowych. Odsyła w tym zakresie do oświadczenia z art. 8a ust. 5 ustawy. Oświadczenie to obejmuje wyroby akcyzowe, o których mowa w art. 8a ust. 1 pkt 9, 10 i pkt 15 lit. a. Stąd zasadna jest być korekta odesłania.

Propozycja poprawki:

– w art. 26 w pkt 15, w ust. 8a wyrazy „i 15” zastępuje się wyrazami „i 15 lit. a”;

40) art. 27 pkt 4 noweli, art. 20a ust. 1 pkt 2 ustawy o Służbie Celnej.

W przepisie tym ustawodawca posługuje się pojęciem operatora portowego, które poza tą regulacją nie występuje w ustawie o Służbie Celnej. Określenie operator portowy nie jest używane także w ustawie z dnia 20 grudnia 1996 r. o portach i przystaniach morskich. W związku z tym nasuwa się pytanie, jakich podmiotów dotyczy dodawany przepis w części, która dotyczy „operatorów portowych”. Jeżeli chodzi o określonych przedsiębiorców, którzy prowadzą działalność w portach, to zasadniej byłoby wprowadzić poprawkę jednoznacznie wskazującą na daną grupę przedsiębiorców. W przeciwnym razie przepis w brzmieniu uchwalonym przez Sejm może wywoływać rozbieżności interpretacyjne.

41) art. 27 pkt 4 noweli, art. 20a ust. 2 ustawy o Służbie Celnej.

Analizowany przepis określa czas trwania w portach morskich kontroli towarów przywożonych z państw trzecich. Ustawodawca wskazał moment początkowy liczenia okresu kontrolnego w sposób nieprawidłowy, ponieważ niedostatecznie precyzyjnie określił, które z trzech różnych zdarzeń (mogących być wspomnianym momentem początkowym) ma mieć pierwszeństwo w przypadku wystąpienia w innych momentach co najmniej dwóch okoliczności wymienionych w przepisie jako „momenty początkowe”. Czy intencją prawodawcy było, aby adresaci przepisu domyślnie uznawali, że którakolwiek z trzech przesłanek zaistniała w rzeczywistości jako pierwsza będzie rozpoczynała bieg kontroli? Zarówno w przypadku odpowiedzi twierdzącej, jak i w razie odpowiedzi negatywnej na to pytanie, niezbędne jest uszczegółowienie przepisu w ten sposób, aby powyższe wątpliwości stały się bezpodstawne.

42) art. 30 pkt 2 noweli, art. 85 ust. 1 ustawy – Prawo geologiczne i górnicze.

Występujący w przepisie wyraz „wyłącznie” jest pozostałością po dotychczasowym brzmieniu analizowanego przepisu, który stanowił, że jeżeli roboty geologiczne obejmują wyłącznie wiercenia w celu wykorzystywania ciepła Ziemi, projekt robót geologicznych nie wymaga zatwierdzenia. Omawiany wyraz w nowym, wprowadzanym ustawą, brzmieniu może prowadzić do niezamierzonego przez ustawodawcę rozłączenia sytuacji, w której okoliczność wymieniona w pkt 1 (wiercenie w celu wykorzystania ciepła Ziemi) występuje łącznie z przypadkiem ujętym w pkt 2 (wykonywanie wkopów oraz otworów wiertniczych...). Przyjmując, że w rzeczywistości przesłanka z pkt 1 zaistnieje razem z tą wymienioną w pkt 2, należałoby skreślić z wprowadzenia do wyliczenia wyraz „wyłącznie” ponieważ, po pierwsze, nie przystaje on do takiej redakcji przepisu, w której uwzględnia się więcej niż jeden stan faktyczny, a po drugie, może wywoływać skutek niezgodny z najbardziej prawdopodobną intencją prawodawcy, tj. kategoryczne rozdzielenie stosowania przesłanek zawartych w pkt 1 i 2. Biorąc powyższe spostrzeżenia pod uwagę, proponuje się przyjęcie stosownej poprawki.

Propozycja poprawki:

– w art. 30 w pkt 2, w art. 85 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia skreśla się wyraz „wyłącznie”;

43) art. 33 noweli.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 noweli akt wykonawczy wydany na podstawie art. 229 § 8 Kodeksu pracy zachowuje moc do dnia wejścia w życie nowego aktu wykonawczego wydanego na podstawie znowelizowanego art. 229 § 8 Kodeksu pracy. Dotychczasowe rozporządzenie, zgodnie z art. 33 ust. 2, może być zmieniane, przez ministra właściwego do spraw zdrowia, w granicach nowego upoważnienia.

Powyższe rozwiązanie budzi szereg wątpliwości.

Upoważniony do wydania powyższego aktu wykonawczego „Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Pracy i Polityki Socjalnej” wydał rozporządzenie z dnia 30 maja 1996 r. w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych do celów przewidzianych w Kodeksie pracy. Rozporządzenie to zostało wydane na podstawie **dwóch upoważnień ustawowych** (art. 229 § 8 i art. 179 § 4 Kodeksu pracy).

Zgodnie z powszechnie przyjętą regułą walidacyjną, potwierdzoną § 32 ust. 2 Zasad techniki prawodawczej, jeżeli zmienia się treść przepisu upoważniającego do wydania rozporządzenia, w ten sposób, że zmienia się zakres spraw przekazanych do uregulowania lub wytyczne dotyczące treści rozporządzenia, rozporządzenie to traci moc z dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej. Reguła ta znajduje bezsporne zastosowanie w przypadku, gdy na podstawie jednego upoważnienia zostało wydane jedno rozporządzenie. Wydanie jednego rozporządzenia wykonującego więcej niż jedno upoważnienie ustawowe (wbrew § 119 Zasad techniki prawodawczej) rodzi stan niejasności co do zakresu obowiązywania rozporządzenia w przypadku zmiany jedynie jednej z podstaw do jego wydania.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 maja 1996 r. w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych do celów przewidzianych w Kodeksie pracy wykonuje upoważnienie art. 229 § 8 (nowelizowanej ustawą) oraz art. 179 § 4 (nienowelizowanej ustawą). Ten ostatni przepis został jednak znowelizowany ustawą z dnia 24 sierpnia 2001 r. o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Wobec czego należałoby przyjąć, że całe rozporządzenie traci moc obowiązującą z dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej. Nie można bowiem założyć, że rozporządzenie utraciłoby moc jedynie w części (adresat musi mieć pewność co do tego, które przepisy obowiązują, a które nie). Tymczasem nowelizacja z dnia 24 sierpnia 2001 r.

(w art. 7) wprost stanowiła, że do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w Kodeksie pracy, zachowują moc dotychczasowe przepisy wykonawcze w zakresie, w jakim nie są sprzeczne z ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej noweli.

Analizując ten ostatni przepis, należałoby przyjąć, że przepisy rozporządzenia utraciły moc obowiązującą (w zakresie w jakim były sprzeczne z Kodeksem pracy) z dniem wejścia w życie noweli z dnia 24 sierpnia 2001 r. (czyli z dniem 1 stycznia 2002 r.), a w pozostałym zakresie po upływie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie noweli (czyli z dniem 1 lipca 2002 r.). Minister właściwy do wydania rozporządzenia przyjął jednak odmienną interpretację przepisu przejściowego, uznając, że dotychczasowe rozporządzenie obowiązuje do dnia dzisiejszego, oraz dokonał dalszych kilkukrotnych nowelizacji rozporządzenia.

Podsumowując, należy stwierdzić, że prawodawca nie stworzył precyzyjnych uregulowań związanych z obowiązywaniem w czasie dotychczasowego rozporządzenia. Nawet jeśli uznać, wbrew literalnemu brzmieniu przepisu przejściowego ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r., że dotychczasowe rozporządzenie obowiązuje nadal w części, w jakiej wykonuje art. 229 § 8 Kodeksu pracy (nie obowiązuje w części w jakiej wykonuje art. 179 § 4, a obecnie 179 § 7 Kodeksu pracy), pożądanym jest wyeliminowanie sytuacji, w której w systemie prawnym pozostaje rozporządzenie wydane na podstawie nieobowiązującej już podstawy prawnej (art. 179 § 4 Kodeksu pracy). Z tych względów zasadnym byłoby, wobec nowelizacji art. 229 § 8 dokonywanej opiniowana ustawą, przecięcie wszystkich wątpliwości i wydanie nowego rozporządzenia na jednolitej podstawie prawnej.

Ostatnie uwagi dotyczą przepisu upoważniającego do wydania rozporządzenia **nowelizującego czasowo utrzymane w mocy przepisy wykonawcze**. Jest to rozwiązanie, które wyjątkowo dopuszczają Zasady techniki prawodawczej. W tym wypadku należy jednak pamiętać, że takie upoważnienie powinno spełniać wymogi art. 92 Konstytucji, czyli określać organ właściwy do wydania rozporządzenia, zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu. Powstaje pytanie czy poprawne jest wobec tego upoważnienie do wydania aktu wykonawczego „w granicach określonych art. 229 § 8” (w brzmieniu po nowelizacji). W szczególności rozważać można czy zwrot w „granicach” odsyła jedynie do zakresu spraw, czy również do wytycznych do wydania rozporządzenia. Pytanie budzi również czy organem, który uzyskał kompetencję do wydania rozporządzenia jest minister właściwy do spraw zdrowia działający samodzielnie (zgodnie z art. 33 ust. 2

noweli rozporządzenie może być zmieniane przez ministra właściwego do spraw zdrowia), czy też w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy (zgodnie z art. 229 § 8 Kodeksu pracy rozporządzenie wydaje minister właściwego do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy). W tym przypadku należałoby się skłonić ku pierwszemu rozwiązaniu.

Do zrealizowania przepisów art. 229¹ Kodeksu pracy (związanych z możliwością zachowania ważności orzeczenia lekarskiego przy zmianie pracodawcy) niezbędnym jest wydanie stosownych przepisów wykonawczych z dniem wejścia w życie przepisów opiniowanej ustawy. Stąd minister właściwy do wydania rozporządzenia powinien wykonać upoważnienie do dnia 1 kwietnia 2015 r.

W obliczu wszystkich powyższych uwag zasadne byłoby wydanie **z dniem 1 kwietnia 2015 r.** nowego rozporządzenia wykonującego „cały” art. 229 § 8, a nie ograniczenie się jedynie do wykonania rozporządzenia nowelizującego dotychczasowy akt wykonawczy (w praktyce w zakresie, w jakim nowe przepisy wykonawcze dotyczyć mają zakresu informacji objętych skierowaniem na badania lekarskie). Taki postulat jest wzmocniony także przez fakt, iż dotychczasowy przepis upoważniający nie zawierał wytycznych, co w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego czyni niekonstytucyjnym zarówno sam przepis upoważniający, jak i przepisy wykonawcze wydane na jego podstawie.

Propozycja poprawki:

– *skreśla się art. 33;*

44) art. 35 noweli.

Zgodnie z powyższym przepisem dotychczasowy administrator bezpieczeństwa informacji (ABI) pełni funkcję ABI w rozumieniu nowych przepisów do czasu zgłoszenia do rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji nie dłużej jednak niż do dnia 30 czerwca 2015 r. Literalne brzmienie przepisu wyklucza więc możliwość pełnienia funkcji przez ABI po dokonaniu zgłoszenia do rejestru oraz po dniu 30 czerwca 2015 r., co w oczywisty sposób nie jest intencją przepisu.

45) art. 36 noweli.

Zgodnie z art. 43 ust. 1a ustawy o ochronie danych osobowych obowiązku rejestracji zbiorów danych osobowych w rejestrze GODO nie podlega administrator danych, który powołał administratora bezpieczeństwa informacji i zgłosił go Generalnemu Inspektorowi do rejestracji.

Zgodnie z przepisem przejściowym (art. 36 noweli) do postępowań rejestracyjnych prowadzonych przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych na podstawie zgłoszeń do rejestru zbioru danych osobowych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Pojawia się pytanie o potrzebę zastosowania takiego rozwiązania. Z dniem wejścia w życie ustawy administrator danych, który powołał ABI i zgłosił go do rejestru administratorów, będzie korzystał ze zwolnienia rejestrowania zbiorów danych w rejestrze prowadzonym przez GODO. Jednocześnie zbiory te będą prowadzone i ujawniane w rejestrze prowadzonym przez ABI. W tym przypadku niezasadnym jest dalsze prowadzenie postępowania w celu zarejestrowania postępowania zbioru danych w rejestrze GODO. Doprowadzi to do dublowania danych w dwóch rejestrach.

Propozycja poprawki wykreślającej art. 36 noweli spowoduje, że do dotychczasowych postępowań znajdą zastosowanie przepisy nowe.

Propozycja poprawki:

– *skreśla się art. 36;*

Zastosowanie do toczących się postępowań nowych przepisów pozwoli uniknąć dublowania się zbiorów danych w rejestrach prowadzonych przez GODO i rejestrach prowadzonych przez ABI „na przyszłość”. Nie rozwiąże jednak problemu zbiorów już zarejestrowanych przez GODO. Podmiot, który powołał ABI i zgłosił go do rejestracji, będzie korzystał ze zwolnienia z obowiązku rejestrowania nowych zbiorów u GODO. „Stare” zbiory pozostaną jednak w jawnych rejestrach GODO. Pojawia się pytanie, czy i na jakiej podstawie będą wykreślone z rejestru GODO oraz czy w przypadku ich niewyrejestrowania, czy administrator danych będzie miał obowiązek ich aktualizowania. Brak przepisów przejściowych w tym zakresie może stworzyć sytuację w której jednocześnie, bezterminowo funkcjonować będą by te same nieaktualizowane zbiory w rejestrze GODO i te same

aktualizowane zbiory w rejestrze ABI. **Stąd postulować należy stosowną poprawkę dodającą właściwy przepis przejściowy.**

46) art. 40 noweli.

Wskazana jest poprawka o charakterze techniczno-legislacyjnym. Przepis przejściowy zakłada, że art. 89 ust. 16 ustawy o podatku akcyzowym w nowym, zakładanym nowelizacją, brzmieniu znajdzie zastosowanie do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy. Tymczasem oczywistym jest, że powinien znaleźć zastosowanie także po dniu wejścia w życie ustawy.

Propozycja poprawki:

– *art. 40 otrzymuje brzmienie:*

„Art. 40. do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepis art. 89 ust. 16 ustawy zmienianej w art. 26, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.”.

Szymon Giderewicz

Główny legislator

Maciej Kłodawski

Młodszy legislator